

0910 – 10. september

Se! Guds Lam, som bærer bort verdens synd! Joh 1: 29.

Døperen Johannes var den Faderen hadde sendt i forveien, for å peke ut Sønnen og forkynne hans gjerning for verden. Og dette er ordene Johannes roper ut i hellig glede når han får se Jesus første gang komme mot seg: «Se! Guds Lam, som bærer bort verdens synd!».

Dette er selve kjernespråket om Kristi egentlige gjerning på jorden. Et budskap som burde få alle klokker til å ringe der det ropes ut til menneskene. Et kjernespråk som synges ut over hodene våre når vi kneler ved alteret for å motta Jesu legeme og blod. Da hører vi tre ganger gjentatt: «O, du Guds Lam, som bærer bort verdens synder». La oss da nøye granske dette dype budskapet!

Lammet, Gudslammet heter det egentlig i gr. teksten. Og når Johannes i denne bestemte form taler om Lammet, har det helt klart henvisning til alle de lam som var blitt ofret i den forbilledlige gudstjenesten i Israel. Bibelsitatet minner oss særlig om påskelammet, som var det mest særmerkte blant alle ofringene. Hvert år ble det ofret ett lam i hvert hus rundt om i hele folket.

Men når Johannes her ikke bare sier Lammet, men: «Guds Lam, som bærer bort verdens synd», må vi tro at han særlig har tenkt på Jes 53. For der finner vi ikke bare ordene, men også selve budskapet i disse ordene.

Der sies det ikke bare at Kristus skulle være «lik et lam som ble ledet bort for å slaktes. Slik en sau tier for den som klipper det, slik åpnet han ikke sin munn». Men også at han skulle bære verdens synder. Der finner vi de dyrebare ordene: «Vi fór alle vill som får. Vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren kastet alle våre synder på ham». Og videre: «Han bærer deres misgjerninger», «han er såret for våre overtredelser. Han er knust for våre misgjerninger. Straffen ligger på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom».

Alt dette legger Johannes i disse korte, men rike ordene, idet han peker på Jesus og roper: «Se! Guds Lam, som bærer bort verdens synd!»

Kanskje noen undrer seg på om dette virkelig kan ha skjedd. Når vi fremdeles stadig ser hvordan synden herjer i verden. Når vi kjenner hvordan den ennå bor i oss selv. Men da skal vi huske at her tales det om noe som tas bort gjennom et offer! Mens de forbilledlige ofringene bare skildret at skylden og straffen for synden ble tatt bort, eller flyttet fra det skyldige mennesket over på offerdyret som ble ført fram, og som da også ble slaktet.

Hos Jesaja ser vi derimot klart profetisk om Guds Lam: «Herren kastet alle våre synder på ham». Og videre: «Han er såret for våre overtredelser, – straffen ligger på ham». Men verken i disse skriftstedene eller i de forbilledlige offerhandlingene ligger det noen antydning om at syndens smitte skulle bli tatt bort fra det syndige mennesket. Det sies altså bare om straffen, at den ble lagt på ham. Men for at vi skulle ha fred, sier Jesaja.

Det samme sier Hebreerbrevet; at hvis offeret virkelig tar bort syndene, skal vi ikke lenger bære dem på samvittigheten. Som et bevis på at de levittiske ofrene ikke tok bort syndene, sies det her at de som ofret, fremdeles bar på syndene i sin samvittighet.

Skal vår samvittighet ha frihet fra syndene, er det en forutsetning at vi nå virkelig vet og tror hva dette Gudslammets offer har utrettet. Her blir det virkelig spørsmål om vår tro. Det mangler ingen ting i Kristi fullbrakte verk. For uten tvil har Guds Lam med sitt offer tatt bort verdens synder.

Hvis vi da fremdeles selv bærer våre synder, og ikke har fred og frihet i vår samvittighet, så er hele feilen at vi ikke tror det Gud har vitnet om sin Sønn; at han kastet alle våre synder på ham. Og her skal vi se hva tro virkelig er, – men også hvor fordømmende stor synd vantroen er.

Med dette klart for øye, er troen ganske enkelt å holde det for sant at Guds Lam bærer verdens synd. Eller som Jesajas ord lød, at Herren kastet alle våre synder på ham. Å ha vår fulle frihet fra syndens skyld og dom, overfor Gud og i vår egen samvittighet, avhenger av så enkel en sannhet som denne: At hvis noe blir tatt bort fra étt sted og lagt på et annet sted, så ligger det ikke lenger på det første stedet.

Hvis dine synder er lagt på Guds Lam, så ligger de ikke lenger på deg. Har Herren Gud kastet, tilregnet og fullbyrdet dommen over dine synder på Lammet, så står de ikke fremdeles på din regning! Det er ganske riktig deg som har gjort synden og brutt Guds lov. Men når Herren Gud i sin store barmhjertighet har tatt dem fra deg og kastet dem på sitt Lam, vil han så visst ikke tilregne deg de samme syndene.

Dette har Luther disse trøstens ord om: «Herren Gud sa: Jeg vet syndene dine er for tunge å bære for deg. Derfor vil jeg legge dem på mitt Lam, og ta dem bort. Tror du dette? For når du gjør det, er du fri fra syndene.

Synden har bare to steder den kan være. Enten er den hos deg, og henger tungt over hodet ditt. Eller den er hos Kristus, Guds Lam. Hviler den på dine skuldre, er du fortapt. Men hviler den på Kristus, er du fri og blir frelst. Velg nå hvilken av delene du vil. Om syndene bare ble liggende på deg, var det etter lov og rett. Men av nåde er de kastet på Kristus, Guds Lam. Hadde det ikke vært slik, og Gud ville gå i rette med oss, var vi evig fortapt».